

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΘΚΑΟΤΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Όταν ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, έγραφε την *Άρτεμη του Κρίνου*, ένα από τα ωραιότερα μυθιστορήματά του, έκανε συγγές έπισκέψεις του άγαπητού του φίλου και συναδέλφου Έρρίκου Μιρά, τον όποιον κρατούσε ένήμερο τής τροπής που έλάμβανε το βιβλίο του.

Σ' ένα κεφάλαιο όμως, οί δυό φίλοι ήλθαν σέ διάσταση, γιατί ο καθένας είχε διαφορετική αντίληψη τής κατευθύνσεως που έπρεπε νά δοθί στην υπόθεση τού έργου: Έπρεπε ο Δουμάς νά σκοτώσθι τόν Παύλο Ώμπρύ, τόν ήρωα τού μυθιστορήματος, ή νά καταφύγι σέ καμμία άλλη λύση πώ εισηγηκίη.

Όταν ο Δουμάς τελείωσε τέλος τó έργο του έτρεξε άμέσως νά βρη τó Μιρά, μά δέν τόν βρήκε σπίτι του. Άφρησε τότε μία παραγγελία στην ύπηρετρία τού φίλου του:

— Νά πητε στόν κύριο Μιρά, όταν έπιστρέψη — τής ειπέ — πώς όλα τελειώσαν και πώς έσκότωσα τόν Ώμπρύ.

Φαντάζεστε μέ τι τρόμο κύτταξε ή άφελής ύπηρετρία τόν Δουμά, πού τής έλεγε μέ τσίην άταραξία ότι είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο.

Είπε όμως άδύνατο νά φαντασθήτε την ταραχή τής ίδιας ύπηρετρίας, όταν άκουσε τόν κύριό της, στόν όποιο άνήγγειλε μόλις έπέστρεψε σπίτι την τρομερή είδηση, νά τής άπόκρίνεται άπαθέστατα:

— Έτσι λοιπόν, έ; Τόν σκότωσε; Τόσο τó καλύτερο !...

τας: «Βιαστήτε μόνο, Μεγαλειότατε, γιατί άν και είμαι μόλις τριάντα χρονών, νιώθω τόν έαυτό μου γέρο μάλας... Δέν έξω αν θα ζώ αύριο». Και πράγματι σέ μία ώρα ο στρατηγός Κελμπέρ είχε σκοτωθεί μέ μία σφαίρα στό μέτωπο.

Κατά την έποχώρηση τής Ρωσίας, ο λοχίας Μπουργκόν, τραυματισμένος βαριά, έφώναξε ένα σύντροφό του νά τού δώση χείρα βοηθείας. Τότε αυτός τού άπάντησε:

— Τό δεξι μου χέρι τó πήρε μία όβριδη, και τó άριστερό μου τó έκοψε ένα σπαθί. Φώναξε λοιπόν κανένα άλλο.

Μετά την πτώση τού Ναπολέοντος, έπί πολλά χρόνια, έπαψαν στην Εύρώπη οί πόλεμοι, μά οί Γάλλοι στρατιώται έξακολούθησαν νά κάνουν χροσμιο μαχόμενοι στην Άφρική, όπου πολεμούσαν πρós κατάκτησιν τής Άλγερίας.

Κατά την έξστρατεία τής Άλγερίας, ύστερ' από μία μάχη πού βάστηξε ολόκληρο τó πρωί, ο στρατηγός Μπυγκά άντελήφθη έναν στρατιώτη πού βράδιζε έξοκούφωτος στόν ήλιο.

— Κακή στρατιώτη, τού φώναξε, τί τó έκανες τó ηηλικίο σου;

— Τόχασα τó πρωί στή μάχη.

— Ένας Γάλλος δέν άφήνει ποτέ τó ηηλικίο του στού; άράπηδες.

— Οί άράπηδες δέν ήθελαν τó ηηλικίο μου άλλα τó κεφάλι μου.

Γι' αυτό προτίμησα νά τούς άφήσω τó ηηλικίο μου.

— Πολύ καλά, είσαι γενναίος στρατιώτης, μά μέ αυτό τόν ήλιο ύπάρχει φόβος νά πάθης από ήλιαση, έξοκούφωτος καθώς είσαι. Πάρε την κάσκα μου...

— Μά, σεις, στρατηγέ μου... ο ήλιος...

— Σώπα κι' άκου, βλέπεις αυτό τó άπόσπασμα τών Άράβων πού έρχεται νά έπιτεθί έναντίον μας... Πάρε λοιπόν την κάσκα μου και πήγαινε νά μου φέρης ένα από τά μπουρνούζια τους.

Ό στρατιώτης πήρε την κάσκα, άφησε έναντίον τού έχθρού και σέ λίγο ξαναγίρισε θριαμβευτής φέρνοντας έκτός από τó μπουρνούζι και τί σημαία τών Άράβων. Ό στρατηγός Μπυγκά πήρε τó μπουρνούζι και εις άντάλλαγμα έδωσε στό στρατιώτη τόν πολεμικό σταυρό.

Ένας άλλος Γάλλος στρατηγός τής Άφρικής ο Πελισσέ, πού ήταν περίφημος γιά την άυστηρότητά του, παρεφέρθη μία μέρα έναντίον τού ύπασπιστού του ταγματάρχου Κασσαίιν μέχρι τού σημείου νά σηκώση τó ματιόγί του γιά νά τόν χτυπήση. Έξω φρενών γι' αύτή την προσβολή ο ταγματάρχης έβγαλε τó πιστόλι του και σημάδεψε έναντίον τού στρατηγού. Μά ή σφαίρα δέν έπιασε.

— Ταγματάρχα, ειπέ μέ γαλήνη ο στρατηγός, σάς τιμωρώ μέ όχτώ ήμερών κράτηση, γιά την κακή κατάσταση τών όπλων σας.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(Τού Χάνς Άνδερσεν)

Έκει, πού ο δρόμος κάνει μία καμπή, στέκει ώμορφα ένα μικρό σπιτάκι. Στραβοί όλίγο οί τοίχοι κι' ή σκεπή, και μικροσκοπικό παραθυράκι. Γέγν' άπ' τά χρόνια ή πορτα ή χαμηλή, χαρούμενο γαυγίζει τó σκυλί, Πουλάκια τραγουδάνε χαροπά, ο ήλιος έψηρχέ—και τά λουπά.

Στόν κόκκινο τόν ήλιο τού βραδυού, στό παραθύρι ή μάνα καθισμένη, δίνει τó στήθος τού μικρού παιδιού, κι' έχει, άπ' τόν ήλιο, όμι φλογισμένη. Τ' άγόρι δροσερό και παχουλό, σάν μίλο μαγουλάκι στρογγυλό. Χαϊδευτικά ή μαμά του τού χτυπά, τά πόδια τά μικρά—και τά λουπά.

Ή γάτα καμπουριάζει τó κορμί. Μά έξάνου μά μυϊγα την πειράζει, τή διάχνει μέ τó πόδι της μ' όρη, σάν αλιικός και πάλι καμπουριάζει.

Ή μάνα τó παιδίκι της φιλά, πού τά ματάκια του ήσυχια σφαλά και βλέπει σ' όνειρό του χαροπά 'Αγγέλους τ' ούρανού—και τά λουπά.

ΑΧ, 'ΚΕΙΝΟ 'ΚΕΙ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ !

(Τού Thomas Moore)

΄Αχ, 'κείνο 'κει τó σήμαντρο πού παίζει βράδυ - βράδυ, Πρίν έλθη τó σκοτάδι, την ώρα τού σπερνού! Πόσες γλυκιές άνθήμες στό νού μου, πάλι, φέρνει, και πώς μου συνεπαίρνει Γλυκά καρδιά και νού !

Τó ήσυχο σπιτάκι μας τή νειότη μου θυμίζει, και πίσω δέν γυρίζει στόν κόσμο, πού περνά ! Και τή σιαγμή, πού τ' άκουσα την ύστερνή τή μέρα, Νά χύνη στόν άέρα τούς ήχους τού ξανά !

Κείνα τά χρόνια πέρσαν, πόσες καρδιές πού άνθοσαν έτίτες κι' αγαπούσαν τόν κόσμο πού περνά. Τώρα τó ίδιο σήμαντρο έκείνες δέν τ' άκουνε, στό χόμα κατοικούνε, βαθεία και σκοτεινά.

΄Αχ ! 'κείνο 'κει τó σήμαντρο γλυκά θα πάξει άκόμα, όταν κι' έγώ από χόμα θε νάμπω σκοτεινά. Και τότε στόν ψευτόκοσμο, άλλες καρδιές θ' άνθούνε, Γλυκά νά τραγουδούνε, τó σήμαντρο ξανά !...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥ΄ΑΣ

(Τού J. K. Hostrup)

Στά βορεινά μας μέρη, τά λουλούδια εινε σπάνια, έχουσε χλωμό τó χόμα και τή μυρωδιά φτωχή. Τó λουλούδι σ' έμάς εινε ή γυναίκα ή ούράνια, πού προκόβει κι' άνθίζει μέσ στό κλίμα τού τραχύ.

΄Η καρδιάς μας, από άγάπη, μοναχά γι' αύτή χτυπούνε, και τά χείλη μας, τραγουδία μοναχά γι' αύτή σκοπούνε.

Στά μαλλιά χρυσά μετάξι, χάρι ούράνια τού κορμού της, Μουσική μέσ' στή φωνή της, στή ματιά της φώς γλυκό, Φλόγ' άγάπης στην καρδιά της, κρίνου άγνότητα στό νού της. ΄Απ' την άξια της μητέρα, τάχει δώρο ταχυικό.

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ

Και τι γιά την άγάπη της και τι δέν έχω κάνει δέν άφησα παράκλησι δέν άφησα βοτάνι.

Μά μόλις εκατάλαβε μάν άλλη πώς γυρεύω 'Απ' τó λαϊμό μέ άρκαζε και μούπε, Σε λατρεύω. Ν. Σ.